Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакция ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламацiи неопечатанй вольнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинцiи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 280. Недѣля 15 (27) грудня 1891 Рокъ I.

Пограничнй клопоты Туреччины.

Туреччина не выходить зъ клопотôвъ, якй ѣй роблять Альбанцѣ та Арнауты на границѝ Сербiи и Чорногоры. Кôлька днѣвъ тому назадъ доносили мы, що на границѝ Сербiи зôбрала ся ватага Арнаутôвъ въ силѣ звышь 2000 людей, подѣленыхъ на шѣсть вôддѣлôвъ, котрй нападають сербскй пограничнй села и допускають ся тамъ страшного розбишацтва. Ба они були на тôлько зухвалй, що коли довѣдались, що Порта выслала противъ нихъ значный вôддѣлъ войска, выслали до коменданта войска письмо, въ котрôмъ сказали єму, що чекають на него и просять єго, щобы вôнъ разомъ зъ ними сполучивъ ся. Порта, розумѣє ся, заперечувала тому, будьто бы Арнауты нападали на сербскй села и рабували тамъ та рѣзали людей, а всежь таки наспѣла теперь вѣсть, котра потверджує тй факты. И такъ н. пр. въ селахъ Осое, Раштене и Кефчина въ Старôй Сербiи поубивали Арнауты богато людей. Жителѣ зъ Дубокидо ледви спасли ся бѣгствомъ въ лѣсы та горы. Арнауты взяли въ неволю больше якъ 30 жѣнокъ и дѣтей а въ ихъ руки дôстали ся также чотири заможнѣйши Сербы, за котрыхъ они очевидно будуть жадати выкупу.

Теперь однакожь забрало ся правительство турецке енергiчно до дѣла и має надѣю, що заведе спокôй и порядокъ на границяхъ вôдъ Сербiи и Чорногоры та що спинить тамъ не лишь ту родову месть крови, яка зъ давенъ дана панує межи альбаньскими племенами, але и розбишацкй напады на пограничнй чорногорскй та сербскй села. Першiй крокъ до того зробила вже Порта тымъ, що наказала по части розоброити альбаньскй племена. Въ кругахъ турецкихъ пôдносять се яко фактъ великои ваги, но коли тому близше приглянутись, то на дѣлѣ нема въ тôмъ нѣчого такъ дуже важного. Насампередъ вôдобрано Альбанцямъ лишь новомоднй карабiны скорострѣльнй, а полишено давнй, набиванй зъ переду, а вôдтакъ не вôдобрано и всѣ карабiны скорострѣльнй, бо Альбанцѣ стали бунтувати ся, а правительство, побоюючись дальшихъ ще грознѣйшихъ бунтôвъ, поступало вже оглянѣйше и менше енергiчно. Теперь же носить ся Порта зъ гадкою установити всюды въ пограничныхъ мѣсцевостяхъ замѣсть урядникôвъ цивiльныхъ, функцiонерôвъ войсковыхъ. Розумѣє ся, що и то не придасть ся на богато, а бодай не такъ скоро причинить ся до удержаня спокою на границѝ, бо въ тôмъ стрѣтить она на такй самй трудности, на якй стрѣтила при розоброєню Альбанцѣвъ. То одно лишь зыскала Туреччина черезъ предпринятй мѣры на границѝ, що въ Сербiи та Чорногорѣ видять бодай добру єи волю и вôдповѣдно то оцѣняють.

Особливо Сербiя признає ту добру волю Порты и длятого мимо частыхъ нападôвъ Арнаутôвъ на сербскй села не прийшло доси до нѣякого конфлiкту Сербiи зъ Туреччиною. Ба, противно межи Сербiєю а Туреччиною настали теперь майже дружнй вôдносины а сербскiй посолъ въ Константинополи дôставъ приказъ вôдъ свого правительства, щобы и дальше плекавъ та розвивавъ тй вôдносины. Зъ другои стороны и Порта а навѣть и самъ султанъ старає ся при кождôй нагодѣ показати послови сербскому, що турецке правительство одушевлене такими самыми гадками та бажає и дальше удержувати дотеперѣшнй вôдносины зъ Сербiєю. Середъ такихъ обставинъ можна уважати за рѣчь дуже можливу, що сербскому послови удасть ся наклонити Порту, щобы она дотеперѣшну провiзоричну змову консулярну, яка єсть вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ межи Сербiєю а Туреччиною, змѣнила остаточно на формальну угоду консулярну. Торговельный свѣтъ обохъ краѣвъ — якъ каже Pol. Corr. — повитає радо таку угоду, котра буде въ силѣ усунути на будуче всякй непорозумѣня и двозначности на сѣмъ поли.

Симъ лишь дасть ся пояснити, длячого Сербiя, мимо того, що зазнає богато пакостей вôдъ Арнаутôвъ, мовчить и не робить крику. Она, видячи добру волю Порты, не хоче робити ѣй трудностей а зъ другои стороны має надѣю довести до угоды консулярнои, котра для неи єсть дуже великои ваги. Довѣвши до такои угоды буде она могла завести зъ часомъ свои консулаты въ Старôй Сербiи та Македонiи и дѣлати тамъ противъ болгарскихъ змаганъ далеко успѣшнѣйше якъ доси.

Органiзацiя зелѣзницъ державныхъ.

Звѣстно, що нашй галицкй послы домагали ся у Вѣдни децентралiзацiи зелѣзницъ державныхъ. До тои децентралiзацiи не прийшло, але за то змѣнено органiзацiю тыхъ зелѣзницъ, а позаякъ тй змѣны обнимають важнй справы и можуть интересувати ширшй круги, то подаємо тутъ найважнѣйши зъ нихъ. Головна змѣна органiзацiи лежить въ тôмъ, що розширено кругъ дѣланя дирекцiи руху, а въ слѣдъ за тымъ обмежено кругъ дѣланя ге-

9

Сивый кучеръ

НЕБЫЛИЦЯ

ЮРIЯ ЕБЕРСА.

(Дальше.)

Коли Юрiй злѣзъ опôсля на землю, обступили єго старй и молодй, а цѣла весела громада почала спѣвати. Ба, наконець побачила княгиня, що єи сынъ пôшовъ въ танець зъ якоюсь въ красôй сподници дѣвчиною та вывивъ нею якъ вихоръ. Була то хороша собѣ дѣвчина, але боса и певно шинкарочка. Та кобы то лишь танцювавъ, але вôнъ таке вырабявъ, що єму, Сивакови, таки вже зовсѣмъ не ло ся; вôнъ, бачите, цѣлувавъ дѣвчину въ червонй єи якъ ягоды губоньки, а она таки нѣ трохи не боронила ся.

Ледви чи то було правдиве щастє; безталанна дитина не знає єго. Ну, такъ щожь то уло? Невжежь вôнъ упивъ ся, невжежь здурѣвъ? Якъ бы тамъ и не було, а вôнъ все так выглядавъ якъ та молода, надъ мѣру щалива людска дитина.

Княгиня була чимъ разъ больше певна, що єи сынъ въ Италiи, а всежь таки нѣякiй посланець не мôгъ єго вôдшукати. Але въ рôкъ познѣйше ставъ Юрiй чимось такимъ займати ся, що новыхъ пôсланцѣвъ мусѣло конче навести на єго слѣдъ. Вôнъ покинувъ свою нужденну хатчину а перенѣсъ ся до якогось пишного высоко склепленого будынку. Въ день ходить вôнъ бувало въ якôйсь таки дуже паньскôй одежи зъ якимсь звиткомъ перґамiну та заєдно выдає якiсь приказы многимъ майстрамъ. Княгиня видѣла неразъ, якъ вôнъ лазивъ по величезнôмъ руштованю такъ высоко, що ажь нѣбы пôдъ саме небо та не боявъ ся анѣ крыхты, а ѣй ажь голова крутила ся, коли на то дивила ся.

Часомъ приходивъ до тои будôвлѣ якiйсь рослый мущина, що зовсѣмъ подабавъ на якогось князя, зъ якоюсь дуже красною панночкою и множествомъ дворакôвъ та службы, и тогди заразъ кликали єи сына, а вôнъ показувавъ вôдтакъ тому панови и панночцѣ, що очевидно була донька того пана, всѣ пляны та розговорювавъ зъ ними дужо довго. При тôмъ показало ся, що зовсѣмъ не надскакувавъ имъ такъ, якъ якiйсь доракъ, а всежь таки єго руки були такъ свобôднй и краснй, єго очи дивили ся такъ щиро, а при тôмъ такъ любо та смирно, що она ажь хотѣла бы була пригорнути єго до серця та поцѣлувати.

Та ба, коли то годѣ було. Але по якôмсь часѣ здавало ся ѣй, що єго кортить цѣлувати чiись иншй уста а не єи, бо вôнъ ажь якъ бы не своими очами споглядавъ на панночку, котра, видко, була й рада тому.

Одного разу, коли она зъ Юрiємъ розмавляла, пустила таки нѣбы нехотячи рожу на землю, а коли вôнъ єи пôдоймивъ, то она, видко, пристала на то, абы вôнъ єи собѣ сховавъ. Она, бачите, анѣ словечкомъ не вôдозвала ся, коли вôнъ ту рожу приложивъ до устъ а вôдтакъ сховавъ пôдъ спенцеромъ на грудехъ. Нѣхто того не видѣвъ, бо вôнъ заслонивъ ся бувъ великимъ пляномъ до будôвлѣ.

Разъ вечеромъ, коли свѣтивъ мѣсяць, видѣла єго княгиня, якъ вôнъ зъ бандуркою перелазивъ черезъ якiйсь муръ до города, але вôдтакъ хмары заступили мѣсяць и она вже не могла єго видѣти. За то видѣла въ освѣтленôмъ вокнѣ дѣвчину таку красну якъ ангелъ. Тота панночка сподобалась ѣй була незвычайно, ажь дрожь єи брала, то зновъ горячо робило ся изъ превеликои радости, коли собѣ подумала, що вôнъ може колись зъ нею побере ся и приведе до дому таку невѣстку. Але ѣй таки то й зъ головы не сходило, що вôнъ безталанна дитина, а тогди заразъ подумала собѣ, що вôнъ нѣколи не побере ся зъ такою дѣвчиною.

То, що она видѣла опôсля, лишь скрѣпило єи здогады. Давнѣйше була єго постава завсѣгды рѣшуча, остра, самосвѣдома, а теперь подобавъ вôнъ ѣй якось на той годинникъ, що инакше показує й инакше бє. Коли бувало

неральнои дирекціи. Въ новôй орґанізаціи сказано отже:

Укладанє буджету и замкненє рахункôвъ адміністраціи зелѣзниць державныхъ вôдбуває ся пôсля приписôвъ важныхъ для преліминованя и рахунковости державныхъ доходôвъ и выдаткôвъ. Дирекціи руху мають установляти прелімінарь для своихъ округôвъ, котрû ґенеральна дирекція має опôсля розслѣдити.

До круга дѣланя ґенер. дирекціи належать: установлюванє и змѣна статуту особового, подѣлъ урядникôвъ пôсля ранґи, приймане урядникôвъ (установлюванє), авансоване, увольнюване вôдъ службы (перенесенє въ станъ спочинку, вôдправа), дісціплінарка, особливо же *переношенє зъ одного круга дирекційного до другого,* взглядно зъ ґенер. дирекціи и до неи. Адміністрація фонду пенсійного и другихъ фондôвъ гуманітарныхъ має вôдбувати ся при участи дирекцій руху. Ґенер. дирекція веде контролю надъ матеріяломъ зелѣзничимъ, старає ся о матеріялъ перевозовый и роздѣлює его (льокомотивы, ваґоны, шины, пороги и устройство машинове для робôтень и огрѣвалень).

Державна рада зелѣзнича буде складати ся зъ 9, якъ и доси, именованыхъ міністромъ торговлѣ членôвъ, по 2 членôвъ именованыхъ міністромъ фінансôвъ и рôльництва и зъ одного члена именованого міністромъ торговлѣ. Всѣ палаты торговельнû будуть высылати разомъ 36 членôвъ (доси 24) а кожда палата буде высылати бодай одного члена (на львôвску и кракôвску палату торговельну припадає по 2, на бродску оденъ членъ). Товариства господарскû будуть высылати 16 членôвъ (доси 12). Цѣла рада зелѣзнича буде теперь складати ся зъ 66 членôвъ (доси лишь 50).

Постановы для дирекцій руху суть такû: До директора руху належить допильнувати выконаня высшихъ розпоряджень, дбати о то, щобы пôдвластнû ему орґаны сповняли то, що до нихъ належить, щобы всѣ разомъ успѣшно дѣлали и дбали о скôлько можна о економічну господарку. Вôнъ має пильно глядѣти на результаты интересôвъ въ окрузѣ и на веденє руху та ставити внесенє ґен. дирекціи въ справѣ заведеня вôдповѣдныхъ мѣръ въ его окрузѣ. Вôнъ має звертати особливу увагу на торговельнû потребы въ своѣмъ окрузѣ и ставити въ сѣй справѣ ґен. дирекціи внесеня подаючи заразомъ докладне поясненє специяльныхъ вôдносинъ. На случай, колибъ грозила небезпечнôсть, то може директоръ руху и есть обовязаный, въ тыхъ выпадкахъ, котрû застережени ґен. дирекціи, зарядити, що потреба, але заразъ повѣдомити о тôмъ ґен. дирекцію и зажадати пôзнѣйше позволеня.

Кругъ дѣланя дирекцій руху есть слѣдуючій:

1) Укладанє рôчного прелімінаря и господарка зъ призволеными кредитами, укладанє выказу тои господарки и замкненє рахункôвъ.

2) Приниманє, авансованє и увольнюванє вôдъ службы (перенощенє въ станъ спочивку, вôдправа) урядникôвъ, що мають всего 1200 зр. платнѣ, аспірантôвъ урядничихъ, діюрністôвъ и женьскои службы, низшихъ урядникôвъ и цѣлого персоналу службового ажь до сторожѣвъ включно; вôдтакъ всего персоналу помôчничого, потрѣбного вôдъ случаю до случаю въ крузѣ унормованого статута персонального и призволеного прелімінаря. Притôмъ мають бути точно задержанû истнуючû до того директивы, особливо же загальнû и подробнû постановы що до приниманя до службы а вôдтакъ приписы о испытахъ и авансахъ. Дальше: перенощеня въ своѣмъ окрузѣ, однакожъ зъ тымъ обмеженемъ, що перенесенє начальникôвъ службы зъ рôчною платнею надъ 1.200 зр. застерѣгає ся ґенер. дирекціи; всѣ прочû справы персональнû и поступованє дісціплінарне цѣлого пôдвластного персоналу зъ тымъ обмеженемъ, що дісціплінарне поступованє супротивъ урядникôвъ зъ рôчною платнею надъ 2.000 зр. взагалѣ а призволенє на вôдправленє изъ службы або перенесенє за кару въ такôмъ случаю застерѣгає ся ґен. дирекціи, коли мають бути каранû урядники зъ высшою платнею якъ 1.200 зр. рôчно.

3) Участь въ адміністраціи фондами для забезпеченя службы зелѣзничои и другими фондами гуманітарными пôсля дотычныхъ статутôвъ; вызначуванє и роздѣлюванє пенсіи для урядникôвъ, що не мають высшои платнѣ якъ 1.200 зр. рôчно, пенсіи для низшихъ урядникôвъ и слугъ а такожь и для тои службы, що бере платню на днѣ а належить до институтôвъ убезпечень; приниманє и вôдправлюванє лѣкарѣвъ зелѣзничихъ.

4) Удѣлюванє урльопôвъ пôдвласному персоналови ажь до 4 недѣль; колибъ однакожь лѣкарь зелѣзницѣ потвердивъ, що задля недуги або для поратованя здоровля есть потрѣбный довшій урльопъ, або въ иншихъ гôдныхъ увзглядненя случаяхъ, то може бути урльопъ удѣленый и на три мѣсяцѣ а на случай покликаня до войска на часъ службы въ войску.

9) Самостôйне укладанє и выконуванє всѣхъ предвидженыхъ въ рôчнôмъ прелімінари, взглядно буджетѣ, проектôвъ на будôвлѣ и перестройки; дальше позволюванє чужимъ партіямъ будувати ся на ґрунтахъ зелѣзницѣ, вôдтакъ ставленє побôчныхъ будынкôвъ для службы зелѣзничои, але пôдъ условіемъ придержуваня ся истнуючихъ приписôвъ о консенсахъ на будованє и уживанє.

10) Переводженє выкупна ґрунтôвъ пôдъ зелѣзницю и стоячихъ зъ ними въ звязи интересôвъ.

12) Допильновуванє цѣлого руху поѣздôвъ.

19) Даванє пояснень партіямъ, що приходять звѣдувати ся въ справѣ тарифъ особовыхъ и товаровыхъ и то якъ що до мѣсцевого руху австрійскихъ зелѣзниць державныхъ; такъ и що до полученя и руху звязкового зъ чужими зелѣзницями въ краю и за границею, дальше приниманє просьбъ о зниженє оплаты перевозовои вôдъ товарôвъ та удѣлюванє кредиту для оплатъ перевозовыхъ, пôсля истнуючихъ до того приписôвъ.

25) Закупно на цѣлый рôкъ потрѣбного матеріялу и инвентаря, зъ выимкою матеріялу перевозового, якъ: льокомотивъ и ваґонôвъ, шинъ, порогôвъ ажь до сумы 150.000 зр., въ дорозѣ публичнои конкуренціи, взглядно ажь до сумы 30.000 зр. въ иншихъ случаяхъ.

Справы красвû.

(*Розложенє судовыхъ округôвъ.*) До пôднесеня краевого добробыту, оживленя промыслу и торговлѣ неcомѣрно причиняє ся улекшеіє вымѣру справедливости а вôдтакъ догôдне розложенє судовыхъ округôвъ, приступне и вôдповѣдне до населеня и его осель. Краевый Выдѣлъ вôдъ початку свого истнованя руководивъ ся сею засадою и щорôчно предкладавъ справозданя Соймови, щобы подати вогадку правительству въ справѣ заведеня трибуналôвъ І-ои инстанціи а такожь отвореня повѣтовыхъ судôвъ въ рôжныхъ мѣсцевостяхъ Галичины. Внесеня краевого Выдѣлу Соймъ принимавъ а правительство многû зъ нихъ увзглядннило, але мимо сего значне число соймовыхъ ухвалъ, що сягають навѣть до 183 року, доси не полагодженû. И такъ: Соймъ ухвалами зъ 1873, 1875, 1878, 1880, 1882 и 1886 въ справѣ закладаня трибуналôвъ І-и инстанціи высказавъ правительству свою опінію о рôжныхъ мѣстахъ, а помимо того правительство поминає все Чортковъ зъ тыхъ мѣстъ. Доси правительство не увзгляднило

выдає людемъ при будôвли приказы, держить ся просто и крѣпко та певно, якъ давнѣйше, а на самотѣ, то его лице таке, якъ у того грѣшника; сидить бувало такій нужденный та пригнобленый, або бѣгає по хатѣ та вымахує руками. Инколи вдарить ся рукою по головѣ, або бє ся кулакомъ у груди, такъ, що еи ажь страхъ и жаль бере.

Разъ була якась забава въ городѣ и вôнъ мавъ тогди нагоду походити собѣ по тѣнистôй стежцѣ самъ на самъ зъ донькою того пана, котрому вôнъ ставивъ будынокъ, таки може чи не довше, якъ цѣлу годину, та й не разъ и не два поцѣлувавъ еи въ руку. Колижь опôсля вернувъ до своеи хаты, то ставъ такъ гôрко плакати и таке выраблявъ, що княгиня видячи то, ажь напудила ся, чи вôнъ може зъ розуму не зôйшовъ и такъ тогди наплакалась, що ажь ѣй очи були попухли. А якъ разъ въ ту пору повинна була она тѣшити ся и то дуже тѣшити ся, бо показало ся знову, що у радника радникôвъ було бôльше розуму якъ у всѣхъ другихъ людей и що вôнъ знавъ все напередъ, та не ошибнувъ ся, выбираючи королеву. Королева, бачите, привела була якъ разъ на свѣтъ принца, и то правдивого Сивака. Сивый кучерикъ бувъ у него, що правда, дрôбку за тоненькій и не такъ хорошо закрученый, але що вôнъ бувъ сивый, то й слѣпый бувъ бы добачивъ.

Якъ же радо хотѣла бы була княгиня натѣшити ся своимъ внучаткомъ, та ба, коли еи серце навѣть тогди, коли она внучатко держала на рукахъ, все таки тягнуло до зеркала та до безталанной дитины.

Венделинъ шѣснацятый ажь теперь першій разъ за двацять лѣтъ ставъ такъ веселый якъ и другû люде, коли почувъ першій голосокъ своеи дитины и коли ему сказали, що то сынокъ. Не було, бачите, нѣчогôсенько въ свѣтѣ, що могло бы его звеселити, хочь вôнъ живъ яко король и мавъ всяку выгоду. Ще найбôльша була для него радôсть, коли вôнъ думавъ, що то четверта година, а то выбила пята.

Але дитина, то було для него щось зовсѣмъ нового. Его серце, що било ся доси такъ одностайно и поволи, якъ той годиннинъ, що не накрученый иде ще дальше, почало теперь бити ся живѣйше, коли згадавъ на дитину. Першихъ отже кôлька недѣль сидѣвъ Венделинъ шѣснацятый цѣлыми годинами коло золотои колыски та, заложивши скла на очи, дививъ ся пильно на дитину, ажь наконець и то его вже не займало и вôнъ ставъ якъ давнѣйше жити зъ хвилѣ на хвилю, зъ годины на годину.

Дворскій, Пепе, що вôдъ часу вступленя Венделина на престолъ, ставъ бувъ его пôдручнымъ слугою, готовъ бувъ певно уважати свого пана за дитя щастя, бо вôнъ прецѣ прийшовъ на свѣтъ пôдъ такъ добрыми ознаками и все ему вело ся; а всежь таки, чуючи неразъ середъ тихои ночи, якъ его панъ чогось вздыхає та стогне, думавъ собѣ въ души: „Таки то ще найлѣпше бути у власнѣй шкôрѣ.“

Старый слуга бувъ мовчаливый и що коли бувало чує, не скаже нѣкому, хиба лишь старôй Ноннѣ. А она умѣла такожь держати языкъ за зубами и не говорила нѣкому того, що довѣдалась вôдъ старого, не казала навѣть княгини, котра и безъ того тяжко горювала.

Якій же блѣдый выглядавъ еи любчикъ въ образѣ, котрый теперь зеркало матери показало! Але и въ найприкрѣйшихъ хвиляхъ бувъ вôнъ все при роботѣ, а соборна церковъ, котру вôнъ вôдъ трохъ рокôвъ ставивъ, була вже на докôнченю. Найпильнѣйше ишла теперь робота около великои банѣ, що пышно пôдимала ся надъ серединою будôвлѣ. Коли Нона загляне бувало княгини зъ поза плечей до зеркала та шукає за Юріемъ, то знайде его тамъ кождого разу черезъ цѣлый день. Неразъ обомъ женщинамъ ажь серце перестає бити я, коли вôнъ выйде на найвысшій вершокъ уштованя и зъ вôдтакъ каже, якъ и що треба робити. Треба було, щобы безталанна дитина лишь на паль схибнула ногою, або щобы єи яка оса ужалила въ палець, абы она въ одной хвили житє закôнчила. Бѣдна мати лякала ся подвôйно о него, бо не то, що его житю грозила тамъ въ горѣ найбôльша небезпечнôсть, але вôнъ ще и дививъ ся зъ вôдтамъ зовсѣмъ не смирненько, а чогось дуже зухвало та самосвѣдомо.

Баня була вже зовсѣмъ кругла. Чомужь она не може вже разъ бути готова, чогожь

соймовыхъ ухвалъ зъ лѣтъ 1875, 1878, 1882 и 1888 що до заведеня нового повѣтового суду въ Закличинѣ, зъ р. 1886 що до суду повѣтового въ Отинiи; зъ р. 1887 що до новыхъ судôвъ повѣтовыхъ въ Яворжнѣ, Болшôвцяхъ та Жабю; зъ р. 1888 що до нового суду повѣтового въ Вельполи.

Позаякъ и нинѣ не лишь заходить потреба, щобы въ Чортковѣ заложити трибуналъ I-ои инстанцiи и новû суды повѣтовû въ згаданыхъ мѣсцевостяхъ, но противно зббльшене населенє и переведенє новыхъ дорôгъ комунiкацiйныхъ вымагають, щобы скоро вдоволити справедливымъ жаданямъ мѣсцевого населеня, котрого економичнû интересы потребують щоразъ бôльшого улекшеня, — краєвый Выдѣлъ ухваливъ представити Соймови, що было бы на часѣ пригадати правительству о реальныхъ потребахъ Галичины, котра въ порôвнаню до инишхъ австрiйскихъ провiнцiй въ тôмъ напрямѣ дуже занедбана и покривджена.

Длятого Выдѣлъ краєвый рѣшивъ представити Соймови внесенє: Взыває ся правительство, абы пôсля ухвалъ соймовыхъ, що запали въ часѣ вôдъ 1874 до 1889, зволило для запевненя належного вымѣру справедливости въ нашôмъ краю якъ найскорше установити трибуналъ I-ои инстанцiи зъ осѣдкомъ въ мѣстѣ Чортковѣ и суды повѣтовû: въ Пôдволочискахъ, Жабю, Яворжнѣ, Озерянахъ, Закличинѣ, Отинiи, Болшôвцяхъ и Вельполи, — а то successive въ наведенôмъ выспе порядку.

Переглядъ политичный.

Зачувати, що правительство рѣшило ся призволити урядникамъ державнымъ въ пôвнôчныхъ краяхъ коронныхъ, особливожь въ Галичинѣ и Шлеску та въ деякихъ повѣтахъ въ Чехахъ, часовый додатокъ на дорожню.

Новоименованый мiнiстеръ безъ теки ґр. Кiнбурґъ приѣде заразъ по святахъ до Вѣдня и зложить тутъ въ понедѣлокъ або вôвторокъ присягу въ руки Є. Вел. Цѣсаря. Въ Лiнцу повитала Мiнiстра депутацiя рады громадскои а вôнъ вôдповѣдаючи на еи промову сказавъ, що державъ ся завсѣгды вѣрно и строго нѣмецко-лiберальнои партiи, та буде и теперь яко мiнiстеръ смѣло боронити еи засадъ, котрыхъ доси придержувавъ ся.

Deutsche Ztg., оденъ изъ орґанôвъ сполученои лѣвицѣ, обговорюючи именованє ґрафа Кiнбурґа мiнiстромъ, зазначує, що вôнъ посѣдає довѣрiє и симпатiю лѣвицѣ. Дневникъ сей каже, що правительство зробило добрый выбôръ, и думає, що „нѣмецко-поступова партiя черезъ отсе доповненє кабiнету буде мати безнастанный вплывъ на внутрѣшно-политичный напрямъ державы а заразомъ зыскає поруку, що не стане ся нѣчо такого, що бы, по думцѣ лѣвицѣ, спротивляло ся добру державы“.

Є. Величество Цѣсарь прибуде до Будапешту мабуть дня 2-го сѣчня, де въ королевскôмъ замку наступить вôдчитанє престольнои бесѣды, розвязуючои парляментъ. По мысли закона першiй день выборôвъ можна назначити на 21-шiй день по розвязаню парляменту. Правдоподôбно выборы розпôчнуть ся вже въ сѣчни.

Въ Петербургскихъ кругахъ дворскихъ говорять, що адмiнiстративна дѣяльнôсть вел. кн. Серґiя въ Москвѣ вже скôнчила ся. Царь мавъ довѣдати ся, що вел. князь, котрый мавъ поднести значѣнє Кремля, ставъ ся для многихъ кругôвъ московскои суспôльности зовсѣмъ неприступный и увзглядививъ сй жалѣ. Вел. кн. має теперь выѣхати на довшiй часъ за границю.

Въ Петербурзѣ розôйшлась знову чутка про якiсь рухи нiгiлiстичнû. Въ кôлькохъ фабрикахъ арештовано пôдозрѣныхъ людей.

Берлиньска Kreuz Ztg. довѣдує ся, що пруске мiнiстерство справъ внутрѣшныхъ ладить проєктъ закона, котрый має обмежити свободу переселюваня ся, щобы тымъ чиномъ вздержати вылюднюванє сѣлъ на користь мѣстъ и великихъ центрôвъ фабричныхъ. Змѣна мешканя має бути зависима вôдъ выказаня ся мешканємъ въ новôмъ мѣсци, а безъ того буде переселенець шупасомъ вôдставлюваный до свого попередного мѣсця. Убогû мають въ часѣ, коли не суть въ силѣ зарабляти, доставати мешканя вôдъ громадъ. Зачувати такожь, що правительство роздумує теперь надъ справою сталого допущеня робôтникôвъ зъ Царства Польского до провiнцiй всхôдныхъ Прусъ.

Россiйске товариство пароходнои плавбы заявило правительству, що не може бôльше надъ десять мiлiонôвъ пудôвъ збôжа доставити зъ Кавказу до Одессы. На Кавказѣ єсть на складѣ 13 мiлiонôвъ пудôвъ жита и пшеницѣ, а въ закавказкихъ сторонахъ 10 мiлiонôвъ пудôвъ кукурузы.

Новинки.

— **Капеляномъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополита** именованый о. Михайло Романъ Яцковскiй.

— **Три вѣна**. Краєвый Выдѣлъ розписавъ конкурсъ на три вѣна по 286 зр. въ фондацiи Семяновскихъ для католицкихъ дѣвчатъ безъ розницѣ обряду, котрû скôнчили 17-тый а не переступили 24-тый рôкъ житя, суть бѣднû, ведуть ся морально и суть доньками мѣщанъ усѣхъ мѣстъ и мѣсточокъ галицкихъ зъ выимкомъ Львова та Кракова. Першеньство будуть мати сироты безъ батька и неньки, вôдтакъ сироты по однôмъ родичу, котрû мають численну рôдню Подаватись треба до краєвого Выдѣлу до 29 лютого 1892 р. и долучити: метрику хрещеня, свѣдоцтво моральности, свѣдоцтво убожества и доказы приналежности батька петентки до одного зъ галицкихъ мѣстъ або мѣсточокъ. Роздача по выльосованю наступить 8 цвѣтня 1892.

— **Драматичный конкурсъ**. Минувшого року розписавъ бувъ краєвый Выдѣлъ конкурсъ на найлѣпшû сценiчнû творы рускû, за нагородою 300, 250 и 200 зр. На сей конкурсъ вплынуло 8 утворôвъ сценiчныхъ, однакъ комiсiя рецензiйна не признала нагороды нѣ одному творови а рѣшила предложити краєвому Выдѣлови внесенє розписати ще разъ конкурсъ въ р. 1892.

— **Зъ Сушна пишуть намъ:** Въ день св. Николая отворено у насъ читальню до котрои вписало ся заразъ 105 членôвъ, а теперь и дальше новû прибувають. Нарôдъ тутъ рве ся до просвѣты, а дôмъ, въ котрôмъ отворенє читальнѣ вôдбувало ся, хочь просторый не змѣстивъ усѣхъ участникôвъ. Изъ сторонськихъ гостей явивъ ся лишень о. Петрушевичь, парохъ зъ Полового и двохъ селянъ зъ Виткова старого. Мѣсцевый хоръ, пôдъ управою Василя Микитюка, вôдспѣвавъ на 4 голосы многолѣтство Є. Вел. Цѣсарю и зôбранымъ, вôдтакъ три народнû пѣсни: „Миръ вамъ врата“, „Чи я въ лузѣ не калина була“, „Якъ бымъ була я зазуля“; Омелянъ Петелька декламувавъ стихъ „Учѣмъ ся“, Юлька Свисгунъ: „Три дороги“, Василь Микитюкъ: „Любовъ рôдного краю“. Спѣвы и декламацiи принимали присутнû зъ одушевленємъ. Зборамъ проводивъ о. Мих. Кордуба, мѣсцевый парохъ, котрый прибувъ зъ родиною. На зборахъ явились и мѣсцевû учителѣ. На голову товариства выбрано о. Кордубу, а почетными членами именовано: о. Петрушевича и тов. „Просвѣта“. Вôдповѣдно до населеня має читальня и часописи: рускû, польскû и нѣмецкû. За выдѣлъ читальнѣ: Головчукъ, секретарь.

— **Чорна воспа** ширить ся въ Лѣську, Постоловѣ и воли постоловôй и позбавляє житя людей навѣть найздоровѣйшихъ и въ самôй силѣ вѣку.

— **Квалiфiкацiйне свѣдоцтво на дяка** одержавъ въ львôвской консисторiи митропол. Павло Кадѣй.

† Посмертнû вѣсти.

— **Теодоръ Мекелита**, 72-лѣтний старецъ, отецъ выведеныхъ примѣрно въ люде десятеро дѣтей, померъ дня 5 грудня въ Бутинахъ. Покôйный Теодоръ бувъ черезъ 43 роки дяко-учителемъ а въ самыхъ Бутинахъ бувъ дякомъ черезъ 57 лѣтъ а помимо своего сѣрака та полотнянки бувъ чоловѣкомъ, котрого поважала навѣть цѣла околична интелiґенцiя. Вѣчна єму память!

— **Анна Панасъ**, львôвска мѣщанка, жѣнка ресгавратора, померла тутъ 22 грудня въ 71-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

26 Грудня	[illegible]	Терно- [illegible]	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10 65 11 40	10 50 11 30	10·50 11·50	10 75 11·50
Жито	9·30 10	9·— —9 70	9·— —9 85	9 30 10.—
Ячмѣнь	6 58 8	6 50—7 50	6 40—7.50	6·75—8 —
Овесъ	7· - 7 50	·80—7 25	—·——·—	7·——7·50
Горохъ	6 25 10	6 25 9 -	6·25 10 —	6·50 10 —
Выка	——	——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13 — 13 50	13 —13.50	3·—13·25	13 25 13 75
Хмель	55 - 60	——·	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42 — 55	41 —54	45·—55· —	45 —55·
Конюшина бѣла		—·——	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·70 20·50	·——·–	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 лiтр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55 - до 60 - за 56 кильо

Вôдвѣчальный редакторъ Адамъ Креховецкiй

вôнъ мусить разъ у разъ лазити ще на рупштованє.

— Ой Нонно, Нонно, глянь-ко, я вже не выдержу, — крикнула одного дня княгиня, надививши ся довго въ зеркало. — Держи мене — вôнъ скаче. Чи щасливо, Нонно? Я вже не можу дивити ся, — а зеркало лишь такъ и трясло ся ѣй въ руцѣ.

— Ой, падоньку! — крикнула старуха и зôтхнула: Тажь вôнъ стоить тамъ точнѣсенько такъ якъ та статуя Венделина Першого тамъ на ринку, стоить якъ стовпъ, якъ прикованый. Гляньтежь...

— Таки такъ, стоить, — крикнула княгиня и припала на колѣна дякувати Богу за его ласку.

Тымчасомъ служниця заєдно дивила ся въ зеркало, а наразъ якъ не крикне такимъ якимсь не своимъ голосомъ, що ажь еи панѣ кинула ся та закрывши собѣ лице руками, спытала крôзь сльозы: „Що, упавъ? Все пропало?“

Але Нонна не дала ѣй договорити. Хочь мала гостецъ въ ногахъ, а таки добре бѣгла зъ зеркаломъ до своеи панѣ и якъ бы пяна, то плакала то смѣяла ся, ажь на конець таки ясно и зрозумѣло сказала: Юрцю, нашъ Юрцю! Подивѣть ко ся! Нашому паничеви вырôсъ ось тутъ сивый кучеръ, таки въ моихъ очахъ!

Княгиня схопила ся и глянула въ зеркало и побачила таки зовсѣмъ докладно сивый кучеръ. Она забула зовсѣмъ на то, що она княгиня, а Нонна то лишь бѣдна служниця, але кинулась ѣй на шию, обôймила еи и стала цѣлувати таки въ губы, котрû вкрывали спорû вусы, и то такû, що не оденъ пазь бувъ бы хотѣвъ зъ Нонною замѣняти ся. Вôдтакъ вхопила она зеркало, абы ще разъ переконати ся, чи добре видѣла. Але она была такъ зворушена, що пальцѣ ѣй дрожали; зеркало упало ѣй зъ рукъ на землю и розбило ся въ дрôбнû куснѣ.

Тожъ то було страху! На щастє, Нонна выбавивши вже тôлько дѣтей въ своѣмъ житю, не мала того, що то люде называють нервами, бо була бы певно зôмлѣла та й потягнула ще и свою паню на землю; а такъ могла она теперь пôддержати бѣдну княгиню, та ще и давати ѣй яку-таку розраду.

(Дальше буде)

Зъ друкарнѣ Вл. Ловиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.